

“Los últimos” de Llefià

written by Roger Salmeron | 22 de juny de 2017

El passat 12 de juny es va celebrar l'aniversari de la independència de Filipines d'Espanya. En aquell procés d'independència va haver-hi un episodi que seria bo tenir ben present: el setge de Baler. Protagonitzada per «Los últimos de Filipinas».

Aquests «últimos» van ser els 50 soldats espanyols de la guarnició de Baler. Durant la guerra d'independència, en veure's assetjats per tropes filipines es van tancar en una església. Tot i la superioritat numèrica dels filipins, la llarga durada del setge i les pèssimes condicions que per a ells implicava aquesta situació: es van negar a rendir-se. Un cop i un altre. Es van continuar negant a rendir-se quan els filipins els deien que ja eren lliures, perquè no s'ho volien creure. Van persistir en la seva negativa fins i tot quan el mateix govern de Madrid enviava missatges ordenant-los que es rendissin. No es creien que fos veritat, es pensaven que era una altra maquinació enrevessada de la població autòctona, dels indígenes. Fins i tot quan van enviar-hi un parell de monjos franciscans per mirar de fer-los entrar en raó, van fer-ne cas omís. Va arribar el dia que des d'Ultramar es va personar un enviat especial de Madrid, a qui tampoc van creure, però que portava uns diaris amb una informació que els va fer adonar-se que potser s'havien equivocat. Potser sí que la metròpoli els havia deixat tirats durant la guerra. Potser sí que era hora de rendir-se.

Finalment es van rendir i a Manila varen ser rebuts com uns herois. Per què?

Perquè unes persones que quan estan envoltades d'un enemic superior, sense cap possibilitat de victòria, demostren que poden aguantar totes les penúries imaginables; que no es donen per vençudes a causa de la manca de menjar i beure; que vivint

en condicions de salut pèssimes – també s’havien carregat el seu sistema sanitari-, van tirar endavant, són persones que han de ser respectades. Perquè són persones que s’han recolzat en la dignitat del que lluita per la supervivència pròpia i d’allò que defensa. Això als catalans no ens és pas estrany. És més, a més de respecte això sovint causa admiració i simpaties. Tal és l’empatia humana, que sempre tendeix a establir ponts sense que ens n’adonem.

Persones com els «últimos» jo les vull al meu país perquè el perfil d’aquesta gent tan resistent i abnegada és la que aixeca qualsevol país. És un privilegi que formin part del meu. Són persones que a Catalunya coneixem molt bé, perquè són àvies i sogres, cunyats i ties, nebots i germans... Familiars que tots nosaltres tenim. Veure’ls protestar, mobilitzar-se no és pas dolent. És el seu dret, tal i com vam veure a Llefià recentment.

Que puguin ser manipulades, veure que potser cauen en comportaments impropis d’adults no ens agradarà, però també és veritat que són conciutadans i conciutadanes nostres i que quan s’adonin com els «últimos» que ja no cal lluitar més per gent que està espoliant els fons de les pensions tot transferint els diners cap als bancs, llavors han de poder admetre que nosaltres sempre els hem volgut al nostre costat. Perquè són germanes i nebodes, cunyades i ties, avis i sogres.